

Daar stond ik dan, eenzaam op de trein te wachten
Ik dacht, misschien is dit één van die dagen,
zo één die je maar zelden ziet,
zo één die in je hoofd blijft hangen,
zo één die past in een zeldzaam lied.
En daar ginds in de verte draafde een gele wagon,
zo één die rijdt in de juiste baan,
zo één die anders is dan de rest,
zo één waar je dolgraag in wil staan.

En daar stond ik dan, eenzaam in de trein te wachten.
Ik dacht misschien is dit één van die momenten,
zo één waar je maar zelden van hoort,
zo één waar geen mens aan denkt,
zo één die eigenlijk niet spoort.
En toen zag ik in de verte het einde van de reis,
zo één die werkelijk bestaat,
zo één die iedereen wel kent,
zo één komt wel eens te laat.

En daar was ik dan, eenzaam wandelend op het perron.
Ik dacht, misschien ben ik één van die personen,
zo één die alles beter weet,
zo één die weet waar ie voor staat,
zo één die zelden iets vergeet.
En toen zag ik mezelf door het raam van de wagon.
zo één die niet in mijn straatje past,
zo één die alle pijn laat zien,
zo één was die ander achter het glas.

Wat zal hij wel niet denken?
Wat zou hij willen doen?
Zo'n jongen die maar loop te staren,
heeft hij dan geen fatsoen?
Ik dacht bij mezelf, stel dat ik terug moet,
en ik pak dezelfde trein,
en sta weer naar het raam te staren.
Zou ik onzichtbaar zijn?